

Dagen en dagen gaan en komen en rekken 't ziekbed, dat nu volgt, in spanning en angst tot weken.

Toch hervat hij weder als vroeger den arbeid, als eindelijk de natuur genezing tracht te brengen. Maar de zelfde man in kracht en werken is hij niet meer; de schijn is er wèl, maar 't wezen ontbreekt, met onrustbarende zekerheid.

Een schaduw van zwak zijn is getrouw hem terzijde en een eigenaardig verlangen om dat onzichtbaar „iets” te ontloopen, af te schudden of te ontwijken, bevangt hem bij herhaling.

Zijn arbeid gaat even nauwgezet en bij zijn terugkeer op 't kantoor ontdekt hij geen wanorde. Vertrouwde handen arbeidden en tevreden zet hij het voort.

Tot zijn voldoening ontdekt hij, dat mevrouw Reeze aan haar verplichting voor den eersten termijn heeft voldaan en binnen enkele dagen haar bezoek te wachten staat. Juist dat postje zocht hij 't eerst en nu hij 't gevonden heeft, lacht hij om zijn eigen dwaasheid!

Drie dagen later, stipt op tijd, wordt ze aangediend. Even veerkrachtig, wat haastig, komt ze 't kantoor binnen. Ze is nu niet zoo hoogrood in 't gelaat als vroeger en minder nerveus.

„k Was verleden aan uw kantoor,” — zegt ze — „maar u was er niet. k Hoorde van uw ongesteldheid. U schijnt nog al zwaar ziek geweest te zijn?”

Ze ziet hem aan, zóó vol oplettend zijn en warme deelneming, alsof ze jaren vrienden waren.

„k Ben nu toch véél beter, alleen de krachten nog niet heelemaal.”

„Wat scheelde u, mijnheer?”

„Zware koorts en dan wat hoesten, — och, zoo als duizend anderen.”

„Hoest u nog?”

„Ja, maar zoo iets gaat niet dadelijk over!”

„Zoo iets moet wèl overgaan!” — en mevrouw Reeze schijnt vrij wel het doel van haar bezoek te vergeten, want ze is een en al oog en oor voor den man daar vóór haar.

„Ziet u” — gaat ze voort — „'t is juist, dat men dan bij vooruitgang onoplettend wordt. U moet nu net doen, alsof u nog héél ziek bent, en blijven zorgen, dat de genezing volmaakt tot stand komt. Er is in halve beterschap bedrog!

„U is wel vriendelijk!” — zegt hij met een lach en een vroolijken glans in 't oog, waardoor ze een weinig verlegen wordt. En vreezend, dat ze zich belach'lijk maakt door haar belangstelling voor den wildvreemden man, zegt ze:

„k Zie niet graag zieke menschen en kan 't nooit laten om hun raad te geven. Bovendien, 't was eenmaal mijn beroep om altijd met lijdenden om te gaan, dus dát is een excuus, niet waar?”

„Wat was uw beroep dan, mevrouw Reeze?”

„Verpleegster, mijnheer, en bij vrienden en kennissen doe ik 't nog wel.